

[Hanne Reintoft.]

Der er nok grund til at advare her, for vi ved jo fra andre grupper i den sociale og medicinske sektor, som vi har været for restriktive og for dårlige arbejdsgivere over for — jeg kan nævne sygeplejerskerne — at vi jo en dag kommer ud i en situation, hvor vi ikke længere kan skaffe personale. Det var måske nok værd, at vi her netop nu, hvor vi har et aktivt og engageret personale inden for åndssvageforsorgen, ikke førte en arbejdsgiverpolitik, der til forveksling ligner det private arbejdsmarkeds, og som skræmmer folk bort. Lønningerne er jo heller ikke for gode.

Personalet har jo i meget høj grad i hele debatten om åndssvageforsorgen solidariseret sig med klientelet og føler sig ligesom det hårdt ramt både af den tidligere regerings og denne regerings spareplaner. Det er der ikke noget at sige til. Samtidig må man vel også sige, at klientelet i åndssvageforsorgen har god brug for den solidaritet, det får hos sit personale, fordi det i meget høj grad ikke får det hos politikere og embedsmænd.

Socialministeren gjorde op, at der manglede 770 skolepladser, og at der manglede 1.600 oplæringspladser. Vi ved, der mangler ordentlige institutioner, og vi ved, at kravet om en ordentlig bolig til de selvhjulpne åndssvage heller ikke er opfyldt.

Så snakkede socialministeren om, at der måtte nogen tid til, og nævner året 1988. Jeg vil da godt medgive socialministeren, at en stor rammelov som den i 1959 kan tage tid at opfylde. Men når socialministeren snakker om 15 år, så må jeg sige: de 15 år er gået; loven er fra 1959, og nu har vi 1974. Der var vel ingen, der i 1959 havde turdet sige, at det skulle vare 30 år at gennemføre det; derfor kan det ikke nytte, at vi igen skyder det ud.

Som sagt har vi hørt mange løfter her og megen velvilje. Jeg vil meget gerne have, at det viste sig, at det var rigtigt, og jeg vil derfor fremsætte følgende forslag om *motivret dagsorden*:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at søge bevillinger gennemført, således at åndssvage洛vens bestemmelser om undervisning, oplæring, pleje og udvikling kan gennemføres,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Dette er ikke noget ekstremt, det er end ikke noget nyt. Det er et stillfærdigt forsøg på, at vi bekræfter, at vi skal opfylde den lov, som hele tinget vedtog i 1959, og jeg vil virkelig håbe, hvis ikke vi skal blive ved at skamme os over for befolkningen for alt det bedrag, vi har lavet før i tiden, at vi ser positivt på dagsordenen og viser, at der bag ordene også lå et ønske om at sørge for de bevillinger, der er absolut nødvendige.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ib Christensen (DR):

Det er ikke ofte, der har været en så omfattende protest både fra forældreside og fra personaleside, som der har været i forbindelse med den nedskæring, der har fundet sted i åndssvageforsorgens bevillinger. Og det tør jo også siges — som allerede flere talere har været inde på det — at forholdene er uforsvarlige: store sovesale, store, gammeldags indrettede institutioner, og ofte overlader man de skoler til åndssvageforsorgen som kasseres af folkeskolen, eller som end ikke skønnes anvendelige til industriformål.

Dertil kommer, at man vel kan sige, at åndssvageforsorgen bygger på en delvis forældet struktur. En vis overlægestyring kan måske i nogle tilfælde bevirke, at man betragter de åndssvage som patienter, hvad jo kun et mindretal af dem er. Dertil kommer den personalenedskæring, der rent faktisk har fundet sted, med en reduktion på et par hundrede ansatte og en nedsættelse af kvoten til 94-93 pct. Det betyder i praksis, selv om det ikke lyder af så meget, en reduktion på 12-24 pct. af det til rådighed værende antal arbejdstimer på de enkelte institutioner. Risikoen herfor er, og der har jo været stor uenighed om, i hvilket omfang denne risiko allerede er til stede, men risikoen har i hvert fald været, at de åndssvage nærmest behandles som patienter, der skal opbevares, og ikke klienter, der skal modtage undervisning og optræning og beskæftiges i fritiden, og at man anvender medicin